ROBYN CARR

VIRGIN RIVER

S engleskoga prevela
Lea Hlad Salijević

PULS

Virgin river_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 3 21.10.2026. 9:18:08

Ovaj je roman posvećen Pam Glenn, božici primaljstva,
mojoj prijateljici i sestri po srcu.

Virgin river_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 5 21.10.2026. 9:18:08

Jedan

Mel je škiljila kroz kišu i tamu, vozeći se vrlo polako uskom, vijugavom, blatnjavom cestom, okruženom drvećem, i već stoti put pomislila: *Jesam li sišla s uma?* A onda je čula i osjetila tup udarac kad je stražnji desni kotač njezina BMW-a skliznuo s ceste na bankinu i utonuo u blato. Automobil se zaljuljao i zaustavio. Pritisnula je gas i čula okretanje kotača, ali nije se micala s mjesta.

E sad sam nadrljala, bila je njezina sljedeća pomisao.

Upalila je svjetlo u kabini i pogledala mobitel. Izgubila je signal prije sat vremena kada je sišla s autoceste i krenula prema planinama. Zapravo, vodila je prilično živahan razgovor sa svojom sestrom Joey kada su strma brda i nevjerojatno visoka stabla blokirala signal i prekinula poziv.

»Ne mogu vjerovati da stvarno to radiš«, rekla je Joey. »Mislila sam da ćeš se urazumiti. To nisi ti, Mel! Ti nisi djevojka iz malog mjesta!«

»Da? Pa izgleda da ću biti, prihvatila sam posao i sve prodala kako ne bih bila u iskušenju da se vratim.«

»Zar nisi mogla samo uzeti dopust? Možda otići u malu, privatnu bolnicu? Pokušati razmisliti o ovome?«

»Treba mi kompletna promjena«, rekla je Mel. »Ne želim više biti dio bolničke ratne zone. Samo nagađam,

Virgin river_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 7 21.10.2026. 9:18:08

ali pretpostavljam da me neće zvati da porađam mnogo beba ovisnica o *cracku* ovdje u šumi. Žena je rekla da je to mjesto, taj Virgin River, mirno, tiho i sigurno.«

»I zabačeno u šumi, milijun kilometara od Starbucksa, gdje ćeš biti plaćena jajima i svinjskim nožicama i…«

»I nijednog od mojih pacijenata neće dovesti u lisicama, pod nadzorom zatvorskog službenika.« Mel je zatim udahnula i neočekivano se nasmijala rekavši: »Svinjske nožice? O-o, Joey, opet ulazim među drveće, možda ću izgubiti signal…«

»Vidjet ćeš ti. Bit će ti žao. Požalit ćeš zbog ovoga. Ovo je suludo i nepromišljeno i…«

Tada se signal, srećom, izgubio. A Joey je bila u pravu. Sa svakim dodatnim kilometrom Mel je sumnjala u sebe i svoju odluku da pobjegne u prirodu.

Sa svakim zavojem cesta je postajala sve uža, a kiša sve jača. Bilo je tek osamnaest sati, ali već je bio mrkli mrak. Drveće je bilo toliko gusto i visoko da je zaklanjalo posljednje tračke popodnevnog sunca. Naravno, duž tog vijugavog dijela nije bilo nikakvih svjetala. Prema uputama, trebala je biti blizu kuće u kojoj će upoznati svog novog poslodavca, ali nije se usudila izaći iz auta zaglavljenog u blatu i ići pješice. Mogla bi se izgubiti u toj šumi i nitko je više nikada ne bi vidio.

Umjesto toga, izvadila je fotografije iz aktovke pokušavajući se prisjetiti nekoliko razloga zašto je prihvatila taj posao. Imala je fotografije slikovitog malog zaseoka, s kućama obloženima drvenim daskama, s trijemovima i krovnim prozorima, starinskom školom, crkvom sa zvonikom, vrtnim sljezovima, rododendronima i rascvjetalim stablima jabuka u punom sjaju, a da ne spominje zelene pašnjake na kojima je pasla stoka. Tu se nalazila gostionica u kojoj su posluživali pite i kavu, trgovina na uglu, sićušna, samostojeća knjižnica koja se sastojala od jedne prostorije i divna mala koliba u

Virgin river_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 8 21.10.2026. 9:18:08

šumi koja će godinu dana, koliko joj traje ugovor, biti njezina, i to bez najamnine.

Iza gradića uzdizale su se nevjerojatne sekvoje i prostirale nacionalne šume koje su preko planinskih lanaca Trinityja i Shaste obuhvaćale stotine kilometara divljine. Rijeka Virgin, po kojoj je grad dobio ime, bila je duboka, široka, duga, a u njoj su živjeli ogromni lososi, jesetre, kalifornijske i druge pastrve. Mel je gledala fotografije tog kraja na internetu i bilo joj je lako uvjeriti se da na svijetu ne postoji ljepše mjesto. Naravno, sada nije mogla vidjeti ništa osim kiše, blata i tame.

Spremna za odlazak iz Los Angelesa, predala je životopis registru medicinskih sestara, a jedna joj je od posrednica skrenula pozornost na Virgin River. Rekla joj je da mjesni liječnik stari i da mu je potrebna pomoć. Hope McCrea, žena iz tog mjesta, ponudila je kolibu i plaću za prvu godinu. Okrug je plaćao osiguranje od odgovornosti barem godinu dana kako bi zaposlili medicinsku sestru i primalju u tom udaljenom, ruralnom dijelu svijeta. »Faksirala sam gospođi McCrea vaš životopis i pisma preporuke«, rekla je posrednica, »i ona želi vas. Možda biste trebali otići onamo i razgledati mjesto.«

Mel je uzela broj gospođe McCrea i nazvala je iste večeri. Virgin River bio je puno manji nego što je mislila, ali nakon njihova razgovora, koji nije trajao više od sat vremena, Mel je već sljedećeg jutra počela organizirati selidbu iz Los Angelesa. Bilo je to prije svega dva tjedna.

Ono što nisu znali ni u registru, a ni u Virgin Riveru, bilo je da je Mel očajnički željela otići. Daleko. Mjesecima je sanjala o novom početku, o miru i tišini. Nije se mogla sjetiti kada se posljednji put pošteno naspavala. Opasnosti velikog grada, u kojem se činilo da kriminal preplavljuje četvrti, počele su je opsjedati. Sami odlasci u banku i trgovinu izazivali su joj anksioznost. Činilo se da opasnost vreba svugdje. Radeći u okružnoj bolnici s tri tisuće kreveta

Virgin river_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 9 21.10.2026. 9:18:08

i klinici za traumatologiju, skrbila se za žrtve prevelikog broja zločina, a da ne spominje počinitelje zločina ozlijeđene tijekom potjere ili uhićenja, privezane za bolničke krevete na odjelima i hitnom prijamu, pod nadzorom policajaca. Ono malo duha što joj je preostalo bilo je bolno i ranjeno. I to nije bilo ništa u usporedbi s usamljenošću njezina praznog kreveta.

Prijatelji su je preklinjali da obuzda taj poriv da pobjegne u neki nepoznat gradić, ali išla je na grupnu terapiju za ožalošćene, na individualno savjetovanje, a u posljednjih je devet mjeseci više vremena provela u crkvi nego u prethodnih deset godina, i ništa od toga nije pomagalo. Jedina stvar koja joj je pružala mir bilo je maštanje o bijegu u neko malo mjesto u prirodi na kojem ljudi ne trebaju zaključavati svoja vrata, a jedino čega se treba bojati jest da jeleni ne uđu u povrtnjak. Zvučalo je kao pravi raj.

Ali sada, dok je sjedila u autu i gledala fotografije pod svjetlom kabine, shvatila je koliko je bila smiješna. Gospođa McCrea rekla joj je da spakira samo trajniju odjeću, traperice i čizme, za rad na selu. A što je ona spakirala? Njezine su čizme bile marke Stuart Weitzman, Cole Haan i Frye i nije joj smetalo platiti pozamašnih četiristo pedeset dolara za svaki par. Traperice koje je spakirala za obilazak rančeva i farmi bile su marke Rock & Republic, Joe, Lucky, 7 For All Mankind, a svaki je par stajao između sto pedeset i dvjesto pedeset dolara. Šišanje kose i pramenove plaćala je tristo dolara. Nakon što je godinama štedjela tijekom fakulteta i poslijediplomskog studija sestrinstva, kad je postala vrlo dobro plaćena viša medicinska sestra, otkrila je da voli lijepe stvari. Možda je provodila većinu svakog radnog dana u bolničkoj uniformi, ali kad je nije nosila, voljela je dobro izgledati.

Bila je sigurna da će silno impresionirati ribe i jelene.

U posljednjih pola sata na cesti je vidjela samo jedan stari kamion. Gospođa McCrea nije ju pripremila na to

Virgin river_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 10 21.10.2026. 9:18:08

koliko su ceste opasne i strme, pune serpentina i strmih provalija, a na nekim mjestima toliko uske da bi se dva automobila jedva mimoišla. Gotovo je osjetila olakšanje kad ju je progutala tama jer je barem mogla vidjeti farove automobila kako se približavaju iza svakog uskog zavoja. Njezin je automobil utonuo u bankinu s one strane ceste koja je bila priljubljena uz obronak, a ne uz rub provalije, na kojem nije bilo zaštitne ograde. I tako je sjedila ondje, izgubljena u šumi bez spasa. Uzdahnuvši, okrenula se i uzela svoj teški kaput s vrha jedne od kutija na stražnjem sjedalu. Nadala se da će gospođa McCrea proći tom cestom na putu prema kući u kojoj su se trebale sastati ili na povratku odande. U suprotnom će vjerojatno provesti noć u autu. Još je uvijek imala nekoliko jabuka, krekere i dva koluta sira u vosku. Ali ostala je bez proklete dijetne Coca-Cole, do jutra će se tresti i boljet će je glava zbog nedostatka kofeina.

Nema Starbucksa. Trebala se bolje opremiti.

Ugasila je motor, ali je ostavila upaljena svjetla za slučaj da tom uskom cestom naiđe kakav automobil. Ako je nitko ne spasi, akumulator će se isprazniti do jutra. Naslonila se i zatvorila oči. U mislima joj se pojavilo dobro poznato lice. Mark. Ponekad ju je preplavljivala silna čežnja da ga još jednom vidi, da još samo nakratko razgovara s njim. Nije bila stvar samo u tugovanju, jednostavno joj je nedostajao. Nedostajao joj je partner na kojeg se može osloniti, kojeg će čekati da se vrati kući, uz kojeg će se buditi. Svađa oko njegovih dugih radnih dana čak se činila primamljivom. Jednom joj je rekao: »Ovo — ti i ja — to je zauvijek.«

Zauvijek je potrajalo četiri godine. Imala je samo trideset i dvije godine i odsada će biti sama. On je bio mrtav. A ona je bila mrtva iznutra.

Oštro kucanje na prozoru automobila privuklo joj je pozornost i nije imala pojma je li zapravo spavala ili je samo razmišljala. Buku je proizveo držak svjetiljke u ruci

Virgin river_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 11 21.10.2026. 9:18:09

nekog starog muškarca. Njegov namršteni izraz lica bio je toliko uznemirujući da je pomislila kako je možda došao kraj kojeg se pribojavala.

»Gospođice«, rekao je. »Gospođice, zaglavili ste u blatu.« Spustila je prozor i magla joj je ovlažila lice. »Ja… Znam. Zahvatila sam mekanu bankinu.«

»To vam smeće od automobila ovdje neće puno pomoći«, rekao je.

Ma kakvo smeće! Bio je to novi BMW kabriolet, jedan od njezinih mnogih pokušaja da ublaži bol usamljenosti. »Pa, nitko mi to nije rekao! Ali puno vam hvala na informaciji.«

Rijetka sijeda kosa prilijepila mu se za glavu, a čupave sijede obrve stršale su uvis. Kišne kapi svjetlucale su na njegovoj jakni i kapale s velikog nosa. »Čvrsto se držite, zakvačit ću lanac oko vašeg branika i izvući vas. Idete li u McCreajinu kuću?«

Pa, to je i tražila, mjesto na kojem se svi međusobno poznaju. Htjela ga je upozoriti da joj ne ogrebe branik, ali sve što je uspjela promucati bilo je: »D-da.«

»Nije daleko. Možete me slijediti nakon što vas izvučem.«

»Hvala«, rekla je.

Dakle, ipak će spavati u krevetu. I ako gospođa McCrea ima srca, bit će nešto za jelo i piće. Zamišljala je sjaj vatre u kolibi i zvuk kiše koja bubnja po krovu dok se ušuškava u udoban, mekani krevet, s prekrasnom posteljinom i poplunom omotanim oko sebe. Napokon sigurna i zaštićena.

Njezin je auto zabrundao i napregnuo se te se konačno uz trzaj izvukao iz jarka na cestu. Starac ju je vukao nekoliko metara, sve dok nije bila na čvrstom tlu, a zatim se zaustavio kako bi skinuo lanac. Bacio ga je u stražnji dio kamioneta i dao joj znak da ga slijedi. Tu nije imala što prigovoriti. Ako ponovno zaglavi, on će biti ondje da je izvuče. Vozila

Virgin river_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 12 21.10.2026. 9:18:09

je odmah iza njega, obilato prskajući vjetrobransko staklo tekućinom za pranje kako bi spriječila da joj blato koje je prskalo ispod njegovih kotača potpuno zakloni pogled.

Nije prošlo ni pet minuta kad je starac upalio žmigavac i skrenuo desno kod poštanskog sandučića, a ona za njim. Prilaz je bio kratak i neravan, pun rupa, ali ubrzo se otvorio prema čistini. Kamionet je napravio široki krug na čistini kako bi se mogao okrenuti i nastaviti vožnju, a Mel se zaustavila ravno pred… *šupom!*

To nije bila nikakva divna mala koliba. Da, bila je to kućica u obliku slova »A« s trijemom, ali izgledalo je kao da je trijem pričvršćen samo s jedne strane, dok je s druge bio potpuno uništen i nagnut prema tlu. Krovna šindra bila je crna od kiše i starosti, a jedan je prozor bio prekriven daskama. Nije bilo svjetla ni izvana ni iznutra, a iz dimnjaka se nije dizao ni tračak dima u znak dobrodošlice.

Fotografije su bile na sjedalu pokraj nje. Zatrubila je i istog trena iskočila iz auta, čvrsto držeći fotografije i navlačeći kapuljaču svoje vunene jakne preko glave. Potrčala je do kamioneta. Starac je spustio prozor i pogledao je kao da joj fali daska u glavi. »Jeste li sigurni da je ovo McCreajina koliba?«

»Aha.«

Pokazala mu je fotografiju slatke male kolibe u obliku slova »A« s vrtnim stolicama Adirondack na trijemu i visećim teglama punim šarenog cvijeća koje su ukrašavale prednji dio kuće. Na fotografiji je koliba bila obasjana suncem.

»Hm«, rekao je. »Već dugo ne izgleda tako.«

»To mi nisu rekli. Gospođa mi je rekla da je koliba moja godinu dana bez najamnine i uz to bih dobila plaću. Trebala bih pomagati mjesnom liječniku. Ali ovo…?«

»Nisam znao da je doktoru potrebna pomoć. Nije vas on zaposlio, zar ne?« pitao je.

Virgin river_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 13 21.10.2026. 9:18:09

»Ne. Rekli su mi da je prestar da bi sâm pokrivao potrebe cijelog grada i da im je potreban još jedan liječnik, ali da ću im i ja biti dovoljna kojih godinu dana.«

»Dovoljna za što?«

Povisila je glas kako bi nadjačala zvuk kiše. »Ja sam viša medicinska sestra. I certificirana primalja.«

Činilo se da ga to zabavlja. »Zbilja?«

»Poznajete li liječnika?«

»Ovdje se svi poznajemo. Izgleda da ste trebali doći ovamo, razgledati mjesto i upoznati liječnika prije donošenja odluke.«

»Da, trebala sam«, rekla je s dozom samooptuživanja. »Idem po torbu da vam dam nešto novca jer ste me izvukli iz…« Ali on je već odmahnuo rukom.

»Ne želim vaš novac. Ljudi koji ovdje žive nemaju novca da bi ga bacali na susjedsku pomoć. I tako«, rekao je zabavljenim tonom, podignuvši jednu od onih divljih sijedih obrva: »Izgleda da vas je preveslala. Koliba je prazna već nekoliko godina.« Nasmijao se. »Bez najamnine! Ha-ha!«

Prednja svjetla automobila obasjala su čistinu dok se prilazom približavao stari Suburban. Kad se zaustavio, starac je rekao: »Evo je. Sretno.« I onda se počeo smijati. Zapravo, prasnuo je u smijeh dok se odvozio s čistine.

Mel je ugurala fotografiju u jaknu i stajala na kiši pokraj svog automobila dok se Suburban parkirao. Mogla je otići na trijem da se skloni od kiše, ali nije izgledao sasvim sigurno. Suburban je bio povišen i gume su mu bile ogromne. Nema šanse da bi on zaglavio u blatu. Bio je prilično blatnjav, ali se moglo razaznati da se radi o starijem modelu. Vozačica je usmjerila svjetla na kolibu i ostavila ih upaljena dok je otvarala vrata. Iz terenca je izašla sićušna starica guste, kovrčave sijede kose i s naočalama s crnim okvirima, prevelikima za njezino lice. Nosila je gumene čizme i kabanicu koja ju je gotovo progutala s obzirom na to da nije mogla biti

Virgin river_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 14 21.10.2026. 9:18:09

viša od metar i pol. Bacila je cigaretu u blato i s ogromnim osmijehom na licu prišla Mel. »Dobro došla!« rekla je veselo, dubokim, grlenim glasom koji je Mel prepoznala iz njihova telefonskog razgovora.

»Dobro došla?« ponovila je Mel. »Dobro došla?« Izvukla je fotografiju iz jakne i pokazala je ženi. »Ovo nema veze s tim!«

Potpuno smirena, gospođa McCrea rekla je: »Da, kolibu treba malo srediti. Mislila sam doći ovamo jučer, ali dan mi je proletio.«

»Malo srediti? Gospođo McCrea, pa ona se raspada! Rekli ste da je *šarmantna*! *Dražesna* je riječ koju ste upotrijebili!«

»Bože moj«, rekla je gospođa McCrea. »Na registru mi nisu rekli da ste toliko melodramatični.«

»A meni nisu rekli da vi živite u zabludi.«

»Ajmo se smiriti. Takvim razgovorom nećemo ništa postići. Želite li stajati na kiši ili ući i vidjeti što je unutra?«

»Iskreno, želim se okrenuti i odvesti što dalje iz ovog mjesta, ali mislim da ne bih dospjela daleko bez auta s pogonom na četiri kotača. Još jedna sitnica koju ste mi mogli napomenuti.«

Ne rekavši ništa, mala, sjedokosa, žustra starica odmarširala je uz tri stepenice na trijem kolibe. Vrata nije otključala, već je morala snažno udariti ramenom da ih otvori. »Nabubrila su od kiše«, rekla je hrapavim glasom i nestala unutra.

Mel je pošla za njom, ali nije odmarširala na trijem kao gospođa McCrea, već ga je oprezno isprobala. Bio je opasno nakošen, ali činilo se da je pred vratima čvrst. Kad je Mel došla do vrata, unutra se upalilo svjetlo. Odmah nakon prigušena svjetla ugledala je oblak zagušljive prašine dok je gospođa McCrea istresala stolnjak. Mel se vratila na trijem kašljući. Kad se oporavila, duboko je udahnula hladan, vlažan zrak i odvažila se vratiti unutra.

Virgin river_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 15 21.10.2026. 9:18:09

Gospođa McCrea bila je zaokupljena dovođenjem kolibe u red, unatoč svoj prljavštini. Gurala je stolice do stola, otpuhivala prašinu sa sjenila svjetiljki, slagala knjige na policu i podupirala ih držačima za knjige. Mel je iz puke znatiželje razgledala kolibu, tek toliko da vidi koliko je doista očajno izgledala. Nije joj bilo ni na kraj pameti ostati ovdje. U kolibi se nalazio izblijedjeli kauč cvjetnog uzorka, fotelja i otoman istog uzorka, stara škrinja koja je služila kao stolić za kavu i polica za knjige načinjena od opeke i nedovršenih dasaka. Samo nekoliko koraka dalje nalazila se mala kuhinja, odvojena od dnevne sobe pultom. Nije bila očišćena otkad je netko zadnji put kuhao večeru u njoj, a to je vjerojatno bilo prije nekoliko godina. Hladnjak i pećnica bili su otvoreni, kao i većina kuhinjskih ormarića. Sudoper je bio pun lonaca i posuđa. Gomila prašnjavog suđa, šalica i čaša u ormarićima bila je previše prljava za upotrebu.

»Oprostite, ali ovo je jednostavno neprihvatljivo«, Mel je glasno rekla.

»Samo je malo prljavo.«

»U pećnici je ptičje gnijezdo!« uzviknula je Mel, potpuno izvan sebe.

Gospođa McCrea zaklopotala je u kuhinju u svojim blatnjavim gumenim čizmama, posegnula u otvorena vrata pećnice i iščupala ptičje gnijezdo. Došla je do ulaznih vrata i bacila ga u dvorište. Navukla je naočale na nos dok je promatrala Mel. »Eto, nema više ptičjeg gnijezda«, rekla je tonom koji je upućivao na to da Mel iskušava njezino strpljenje.

»Gledajte, ne vjerujem da bih izdržala ovdje. Onaj stari čovjek u kamionetu morao me izvući iz blata malo niže niz cestu. Ne mogu ostati ovdje, gospođo McCrea. Ne dolazi u obzir. Osim toga, umirem od gladi i nemam ništa za jelo.« Gorko se nasmijala. »Rekli ste da će me

Virgin river_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 16 21.10.2026. 9:18:09

dočekati adekvatan smještaj i ja sam očekivala da će biti čist i opskrbljen hranom za nekoliko dana dok ne odem u trgovinu. Ali ovo…«

»Obvezani ste ugovorom«, naglasila je gospođa McCrea.

»Vi također«, rekla je Mel. »Mislim da ne biste nikoga mogli nagovoriti da se složi kako je ovo adekvatno i spremno za život.«

Hope je pogledala prema gore. »Ne curi voda, to je dobar znak.«

»Ne dovoljno dobar, nažalost.«

»Vražja Cheryl Creighton trebala je doći ovamo da počisti, ali je tri dana zaredom imala neku izliku. Pretpostavljam da je opet počela piti. Imam neku posteljinu u autu i odvest ću vas na večeru. Izgledat će bolje ujutro.«

»Zar ne mogu prenoćiti negdje drugdje večeras? U nekom pansionu? Motelu na autocesti?«

»Pansionu?« upitala je kroz smijeh. »Zar vam ovo izgleda kao mjesto koje posjećuju turisti? Autocesta je udaljena sat vremena odavde, a ovo nije obična kiša. Ja imam veliku kuću u kojoj nema mjesta, zatrpana je smećem. Zapalit će je kad umrem. Bila bi potrebna cijela noć da se očisti kauč.«

»Mora postojati nešto…«

»Kuća Jo Ellen najbliža je tome što tražite. Ima lijepu gostinsku sobu iznad garaže, koju ponekad iznajmljuje. Ali ne želite ondje prenoćiti. Njezin muž zna biti naporan. Ošamarila ga je više nego jedna žena u Virgin Riveru. I to ne bi bilo pametno, vi u spavaćici, Jo Ellen čvrsto spava, a on dobiva ideje. Taj baš voli pipkati.«

Bože moj, pomislila je Mel. Svake sekunde ovo je mjesto zvučalo sve gore i gore.

»Reći ću vam što ćemo učiniti. Uključit ću bojler, frižider i grijanje, a onda ćemo otići po topli obrok.«

Virgin river_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 17 21.10.2026. 9:18:09

»U gostionicu s pitama i kavom?«

»To se mjesto zatvorilo prije tri godine«, rekla je.

»Ali poslali ste mi fotografiju. Izgledalo je kao da će to biti mjesto na kojem ću ručati i večerati naredne godine!«

»Cjepidlačite. Bože, što ste se odmah tako uzrujali.«

»Uzrujali?«

»Uskočite u auto, odmah dolazim«, naredila je. Zatim je, potpuno ignorirajući Mel, otišla do hladnjaka i sagnula se da ga uključi u struju. Svjetlo se odmah upalilo i gospođa McCrea posegnula je unutra da namjesti temperaturu i zatvori vrata. Motor hladnjaka ispustio je neprirodan zvuk struganja dok se palio.

Mel je otišla do Suburbana kao što joj je rekla starica, ali je bio toliko povišen da se morala uhvatiti za unutarnju stranu otvorenih vrata i praktički povući unutra. Osjećala se puno sigurnije ovdje nego u kolibi u kojoj je njezina domaćica uključivala plinski bojler. Palo joj je na pamet da bi se, ako on eksplodira i uništi kolibu, mogla odmah povući iz dogovora.

Kad je sjela na suvozačko mjesto, pogledala je iza i vidjela da je Suburban pun jastuka, deka i kutija. Pretpostavila je da su to potrepštine za oronulu kuću. Ako ne uspije otići odavde večeras, spavat će u autu ako bude morala. Neće umrijeti od hladnoće sa svim tim dekama. A onda, čim svane zora…

Prošlo je nekoliko minuta, a zatim je gospođa McCrea izašla iz kolibe i povukla vrata kako bi ih zatvorila. Nije ih zaključala. Mel je bila impresionirana okretnošću kojom je starica ušla u Suburban. Stavila je nogu na bočnu stepenicu, jednom rukom uhvatila kvaku iznad vrata, drugom naslon za ruke i skoknula ravno u sjedalo. Imala je poprilično velik jastuk za sjedenje i sjedalo joj je bilo povučeno dosta naprijed kako bi mogla doseći pedale. Ne rekavši ni riječ, stavila je auto u brzinu i vješto se unatrag spustila uskim prilazom na cestu.

Virgin river_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 18 21.10.2026. 9:18:09

»Kad smo razgovarale prije nekoliko tjedana, rekli ste mi da ste prilično čvrsti«, podsjetila ju je gospođa McCrea.

»Jesam. Posljednje dvije godine vodila sam ženski odjel u okružnoj bolnici s tri tisuće kreveta. Dobivali smo najzahtjevnije slučajeve i beznadne pacijente i odradila sam baš sjajan posao, ako se mene pita. Godinama sam radila na hitnoj u centru Los Angelesa, a to je, po bilo čijim mjerilima, iznimno zahtjevno radno okruženje. Mislila sam da pod čvrstim mislite na posao. Nisam znala da se od mene očekuje da budem svestrana seoska žena, spremna na svaki pothvat.«

»Bože, pa vi se ne gasite. Osjećat ćete se bolje nakon što nešto pojedete.«

»Nadam se«, odgovorila je Mel. Ali u sebi je govorila: *Ne mogu ostati ovdje. Ovo je bilo suludo. Priznajem to i gubim se odavde.* Jedino čega se stvarno užasavala bilo je priznati to Joey.

Nisu progovorile ni riječ tijekom vožnje. Mel nije imala što reći. Osim toga, bila je fascinirana lakoćom, brzinom i vještinom kojom je gospođa McCrea upravljala velikim Suburbanom, truckajući se niz cestu okruženu drvećem i po uskim zavojima dok je pljuštalo.

Mislila je da će ovo biti predah od boli, samoće i straha. Odmor od stresa koji je nosila zbog pacijenata, bilo da su počinitelji ili žrtve zločina, bilo da su krajnje siromašni, bez sredstava i bez nade. Kad je vidjela fotografije slatkog malog grada, bilo je lako zamisliti prijateljsku zajednicu u kojoj bi bila potrebna drugima. Zamišljala je sebe kako cvjeta od zahvalnosti rumenih seoskih pacijenata. Koristan rad uvijek je bio jedino što je uspijevalo nadvladati sve njezine uznemirujuće osobne probleme. A tu je bilo i olakšanje zbog bijega od smoga i gradske gužve te povratka prirodi, u netaknutu ljepotu šume. Ali nije očekivala da će se prirodi vratiti baš u tolikoj mjeri.

Virgin river_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 19 21.10.2026. 9:18:09

Mogućnost porađanja djece uglavnom neosiguranih žena u ruralnom Virgin Riveru bila je presudna. Posao medicinske sestre ispunjavao ju je, ali biti primalja bio je njezin pravi poziv.

Joey joj je sada bila jedina obitelj. Ona je htjela da Mel dođe živjeti u Colorado Springs i doseli se k njoj, njezinu suprugu Billu i njihovo troje djece. No Mel nije htjela zamijeniti jedan grad drugim iako je Colorado Springs bio znatno manji. Sada, kad joj nije padala na pamet nijedna bolja mogućnost, preostalo joj je samo da ipak ondje potraži posao.

Dok su prolazile kroz ono što je, po svemu sudeći, bio grad, ponovno je napravila grimasu. »Zar je ovo grad? Ni ovo nije bilo na fotografijama koje ste mi poslali.«

»Virgin River«, rekla je. »Takav kakav jest. Izgleda puno bolje po danu, u svakom slučaju. Dovraga, baš je jaka kiša. Ožujak nam uvijek donese ovako loše vrijeme. Ono ondje doktorova je kuća, ondje prima svoje pacijente kada dođu k njemu. Obavlja i puno kućnih posjeta. Evo knjižnice«, pokazala je. »Otvorena je utorkom.«

Prošle su pored lijepe crkve sa zvonikom, koja je izgledala kao da je prekrivena daskama, ali barem ju je prepoznala. Vidjela je trgovinu, puno stariju i trošniju, a vlasnik je upravo zaključavao vrata. Desetak malih starih kuća nizalo se niz ulicu. »Gdje je škola?« upitala je Mel.

»Koja škola?« uzvratila je gospođa McCrea.

»Ona na fotografiji koju ste poslali posrednici.«

»Hm. Ne znam otkud mi ta fotografija. Nemamo školu. Još.«

»Bože«, zastenjala je Mel.

Ulica je bila široka, ali tamna i prazna, nije bilo uličnih lampi. Starica je vjerojatno tražila fotografije u jednom od svojih prastarih albuma. Ili je možda okinula nekoliko fotografija u nekom drugom gradu.

Virgin river_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 20 21.10.2026. 9:18:09

Preko puta liječnikove kuće gospođa McCrea zaustavila se ispred naizgled velike kolibe sa širokim trijemom i velikim dvorištem, ali neonski natpis »Otvoreno« na prozoru dalo je Mel do znanja da se radi o gostionici ili kafiću. »Hajde«, rekla je gospođa McCrea. »Idemo vas nahraniti i popraviti vam raspoloženje.«

»Hvala vam«, rekla je Mel pokušavajući biti pristojna. Umirala je od gladi i nije htjela da je loš stav košta večere iako nije bila optimistična da će joj se popraviti išta osim stanja u želucu. Pogledala je na sat. Bilo je sedam.

Gospođa McCrea istresla je svoju kabanicu na trijemu prije ulaska, ali Mel nije nosila kabanicu. Nije imala ni kišobran. Jakna joj je bila skroz mokra i smrdjela je poput mokre ovce.

Kad su ušle unutra, bila je prilično ugodno iznenađena. Bilo je mračno, s mnogo drvenih detalja, a u velikom kamenom ognjištu plamtjela je vatra. Ulašteni drveni podovi blistali su od čistoće i nešto je mirisalo dobro, jestivo. Iznad dugog šanka, s redovima boca alkohola na policama, na jednom je zidu visjela golema riba, dok je drugi prekrivala medvjeđa koža koja je bila toliko velika da je zauzimala gotovo polovicu zida. Iznad vrata visjela je jelenja glava. Vau. Lovačka kuća? Ondje je bilo desetak stolova bez stolnjaka i samo jedan gost za šankom. Starac koji ju je izvukao iz blata sjedio je pogrbljen nad pićem.

Iza šanka stajao je visok muškarac u kariranoj košulji sa zavrnutim rukavima i brisao čašu krpom. Izgledao je kao da je u kasnim tridesetima, a njegova smeđa kosa bila je kratko ošišana. Podignuo je svoje izražajne obrve i kimnuo bradom kad su ušle. Zatim se nasmiješio.

»Sjednite onamo«, rekla je Hope McCrea pokazujući na stol blizu vatre. »Donijet ću vam nešto za jelo.«

Mel je skinula jaknu i položila je na naslon stolice blizu vatre da se osuši. Grijala se pred plamenom, snažno

Virgin river_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 21 21.10.2026. 9:18:09

trljajući ledene ruke. Ovo je bilo više nalik na ono što je očekivala. Ugodna, čista koliba, plamteća vatra, kuhani obrok na štednjaku. Preživjela bi i bez mrtvih životinja, ali takve su stvari bile neizbježne u kraju poznatom po lovu.

»Izvolite«, rekla je starica gurnuvši joj u ruku malu čašu tekućine boje jantara. »Ovo će vas ugrijati. Jack ima nešto gulaša na štednjaku i kruh u grijaču. Složit ćemo vam porciju.«

»Što je ovo?« upitala je.

»Brendi. Hoćete li ga moći popiti?«

»Nego što«, rekla je. Otpila je zahvalan gutljaj i osjetila toplinu pića sve do praznog želuca. Na trenutak je zatvorila oči uživajući u neočekivano dobrom okusu. Pogledala je natrag prema šanku, ali barmen je nestao. »Taj čovjek«, konačno je rekla pokazujući na jedinog gosta. »On me je izvukao iz jarka.«

»Doktor Mullins«, objasnila je. »Najbolje da ga odmah upoznate, ako vam je u redu maknuti se od vatre.«

»Nema potrebe« rekla je Mel. »Rekla sam vam da ne ostajem.«

»U redu«, starica je rekla umorno. »Onda se možete pozdraviti i oprostiti odjednom. Ajmo.« Okrenula se i pošla prema starom liječniku, a Mel je, umorno uzdahnuvši, krenula za njom. »Doktore, ovo je Melinda Monroe, ako prije niste ulovili njezino ime. Gospođice Monroe, upoznajte doktora Mullinsa.«

Podigao je vodenaste oči s pića i promatrao je, ali njegove artritične ruke i dalje su držale čašu. Još je jednom kratko kimnuo.

»Hvala vam još jednom«, rekla je Mel. »Što ste me izvukli.«

Stari je liječnik kimnuo i vratio pogled na svoje piće.

Toliko o prijateljskoj atmosferi malog grada, pomislila je. Gospođa McCrea vratila se do kamina i zavalila se za stol.

Virgin river_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 22 21.10.2026. 9:18:09

»Oprostite«, Mel se obratila liječniku. Liječnik je usmjerio pogled prema njoj, a guste bijele obrve skupile su se u mrk izraz dok ju je promatrao preko ruba naočala. Sijeda mu je kosa bila toliko rijetka na pjegavom tjemenu da se gotovo činilo kako ima više kose na obrvama nego na glavi. »Drago mi je što sam vas upoznala. Dakle, trebate li pomoć ovdje?« Samo ju je namrgođeno pogledao. »Ne trebate pomoć? Što je od toga točno?«

»Ne treba mi nikakva pomoć«, rekao joj je grubo. »Ali ta starica godinama pokušava pronaći liječnika koji će me zamijeniti. Zacrtala si je to.«

»A zašto je to tako?« Mel je hrabro upitala.

»Nemam pojma.« Pogledao je ponovno u svoju čašu. »Možda joj se ne sviđam. S obzirom na to da se ni ona meni baš ne sviđa, svejedno mi je.«

Barmen, koji je vjerojatno bio i vlasnik, iznio je vruću zdjelu iz stražnjeg dijela gostionice, ali je zastao na kraju šanka i promatrao Mel dok je razgovarala sa starim liječnikom.

»Ma ne brinite se«, odgovorila je Mel. »Ne ostajem ovdje. Sve je bilo prikazano drukčije nego što zapravo jest. Otići ću ujutro, čim prestane padati kiša.«

»Ovo je za vas bio gubitak vremena, zar ne?« upitao je ne gledajući je.

»Izgleda da jest. Dovoljno je loše što ovo mjesto nije onakvo kakvim su mi ga opisali, a povrh svega, vama medicinska sestra ni primalja uopće nisu potrebne.«

»Eto, upravo tako«, rekao je.

Mel je uzdahnula. Nadala se da će pronaći pristojan posao u Coloradu.

Mladić, tinejdžer, donio je stalak s čašama iz kuhinje do šanka. Izgledao je vrlo slično barmenu, sa svojom kratkom, gustom smeđom kosom, flanelskom košuljom i trapericama.

Virgin river_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 23 21.10.2026. 9:18:09

Zgodan mladić, pomislila je primjećujući njegovu snažnu čeljust, ravan nos i guste obrve. Baš kad je htio staviti stalak pod šank, naglo se zaustavio i iznenađeno pogledao Mel. Oči su mu se raširile, a usta su mu se na trenutak otvorila. Ona je blago nagnula glavu i nasmiješila mu se. Polako je zatvorio usta, ali je i dalje stajao kao ukopan, držeći čaše u rukama.

Mel se okrenula od mladića i liječnika te pošla prema stolu gospođe McCrea. Barmen je pred nju spustio zdjelu, zajedno sa salvetom i priborom, a zatim ostao stajati kraj nje čekajući. Pridržao joj je stolicu. Izbliza je tek vidjela koliko je krupan. Bio je viši od metar i osamdeset i širokih ramena. »Baš vas je ružno vrijeme dočekalo prve noći u Virgin Riveru«, rekao je ljubazno.

»Gospođice Melinda Monroe, ovo je Jack Sheridan. Jack, gospođica Monroe.«

Mel je osjetila poriv da ih ispravi, da im kaže da je gospođa Monroe. Ali nije to učinila jer nije htjela objašnjavati da gospodin Monroe, zapravo doktor Monroe, više nije među živima. Zato je samo rekla: »Drago mi je. Hvala vam«, dodala je i prihvatila zdjelu gulaša.

»Ovo je predivno mjesto, kad nas vrijeme posluži«, rekao je.

»Sigurna sam da jest«, promrmljala je ne gledajući ga.

»Trebali biste pričekati dan-dva«, predložio je.

Zagrabila je žlicom malo gulaša i kušala ga. On se još trenutak zadržao kraj stola. Zatim ga je pogledala i, pomalo iznenađeno, rekla: »Ovo je jako ukusno.«

»Vjeverica«, rekao je.

Zagrcnula se.

»Samo se šalim«, rekao je smiješeći joj se. »To je govedina. Hranjena kukuruzom.«

»Oprostite ako mi danas nije do šale«, odgovorila je iziritirano. »Dan mi je bio dug i naporan.«

Virgin river_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 24 21.10.2026. 9:18:09

»Zbilja?« rekao je. »Onda dobro da sam otvorio bocu Remyja.«

Vratio se iza šanka, a ona ga je pogledala preko ramena. Činilo se da vodi tih i kratak razgovor s mladićem, koji ju je i dalje promatrao. To mu je sin, zaključila je Mel.

»Ne morate biti toliko mrzovoljni«, rekla je gospođa McCrea. »Nisam stekla takav dojam kad smo razgovarale telefonom.« Zavukla je ruku u torbu i izvadila kutiju cigareta. Istresla je jednu i zapalila je. To je objašnjavalo njezin hrapav glas.

»Zar baš morate pušiti?« Mel ju je upitala.

»Nažalost, moram«, rekla je gospođa McCrea povlačeći dubok dim.

Mel je frustrirano odmahnula glavom. Pregrizla je jezik. Odlučila je. Otići će ujutro i morat će spavati u autu, zašto da pogorša situaciju prigovaranjem? Hope McCrea dosad je sigurno shvatila da ne ostaje. Mel je jela ukusni gulaš, pijuckala brendi i osjećala se sigurnije sad kad joj je trbuh bio pun, a glava malo lakša. *Eto*, pomislila je. *Ovo je već bolje. Preživjet ću noć u ovoj rupi. Bog zna da sam prošla i gore stvari.*

Prošlo je devet mjeseci otkako je njezin suprug Mark svratio u trgovinu nakon duge noćne smjene na hitnom prijamu. Htio je kupiti mlijeko za svoje žitarice. Umjesto toga, dočekala su ga tri metka u prsa koja su ga na mjestu usmrtila. U trgovini je u tijeku bila pljačka, u istoj onoj trgovini u koju su Mark i Mel svraćali barem tri puta tjedno. Tako je završio život koji je voljela.

Spavanje u autu po kiši bilo bi prava sitnica u usporedbi s onim kroz što je već prošla.

Jack je gospođici Monroe donio drugu čašu brendija marke Remy Martin, dok je drugu porciju gulaša odbila. Ostao je za šankom dok je ona jela, pila i ljutito gledala Hope dok

Virgin river_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 25 21.10.2026. 9:18:09

je pušila. To ga je nasmijalo. Djevojka je bila malo temperamentna. Ali bila je i zgodna. Malena, plava, blistavih plavih očiju, usana u obliku srca i stražnjice koja je bila jednostavno fantastična u trapericama. Kad je otišla, Jack je rekao doktoru Mullinsu: »Baš ti hvala. Mogao si biti malo ljubazniji prema djevojci. Ovdje se nije moglo ništa lijepo vidjeti otkad je Bradleyjev stari zlatni retriver uginuo prošle jeseni.«

»Pf«, rekao je doktor.

Ricky je došao iza šanka i stao pokraj Jacka.

»Da«, srdačno se složio. »Bože sveti, doktore. Što vam je? Zar ne možete ponekad misliti i na nas ostale?«

»Smanji doživljaje, momče.« Jack se nasmijao prebacivši ruku preko njegova ramena. »Ona je izvan tvoje lige.«

»A da? I izvan tvoje«, rekao je Rick smiješeći se.

»Možeš otići kad god želiš. Večeras ionako neće biti nikoga«, rekao je Jack Ricku. »Odnesi malo tog gulaša kući svojoj baki.«

»Može, hvala«, rekao je. »Vidimo se sutra.«

Kad je Rick otišao, Jack je zastao kod doktora i rekao: »Kad bi imao malo pomoći, mogao bi više vremena provoditi pecajući.«

»Ne treba mi pomoć, hvala«, rekao je.

»Ah, opet ista priča«, odvratio je Jack sa smiješkom. Svaki Hopein pokušaj da nagovori doktora da prihvati pomoć završavao je tvrdoglavim odbijanjem. Vjerojatno je bio najtvrdoglaviji i najnepopustljiviji čovjek u cijelom gradu. Uz to je bio star, mučio ga je artritis i činilo se da je iz godine u godinu sve sporiji.

»Natoči mi još jednu rundu«, rekao je doktor.

»Mislio sam da imamo dogovor«, rekao je Jack.

»Onda samo pola. Ova me prokleta kiša ubija. Kosti su mi hladne.« Pogledao je Jacka. »Izvukao sam tu malu vragolanku iz jarka po ledenoj kiši.«

Virgin river_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 26 21.10.2026. 9:18:09

»Vjerojatno nije vragolanka«, rekao je Jack. »Nisam ja te sreće.« Jack je nagnuo bocu burbona i napunio starčevu čašu. Ali zatim ju je vratio na policu. Imao je naviku paziti na doktora jer bi on mogao popiti koju čašicu previše da ga ostavi bez nadzora. Nije mu se dalo izlaziti na kišu kako bi se uvjerio da je doktor sigurno prešao ulicu. Doktor kod kuće nije imao zalihe alkohola, pio je samo kod Jacka, što ga je držalo pod kontrolom.

Nije mogao zamjeriti starcu. Bio je iscrpljen od posla i usamljen. I poprilično osoran.

»Mogao si djevojci ponuditi mjesto za spavanje«, rekao je Jack. »Očito je da Hope nije pripremila onu staru kolibu za nju.«

»Nisam raspoložen za društvo«, rekao je. Tada je doktor podigao pogled prema Jackovu licu. »Čini se da si ti ionako više zainteresiran za nju od mene.«

»Nije baš izgledala kao da bi ikome ovdje vjerovala u ovom trenutku«, rekao je Jack. »Slatka mala, zar ne?«

»Nisam primijetio«, rekao je. Otpio je gutljaj i rekao: »Ionako nije izgledala dovoljno snažno za taj posao.«

Jack se nasmijao. »Mislio sam da nisi primijetio?« Ali itekako jest. Bila je visoka možda metar i šezdeset i težila je oko pedeset kilograma. Meka plava kosa blago joj se kovrčala, a kad bi se smočila, kovrčala se još više. A pogled joj je u trenu mogao prijeći iz pomalo tužnog u borben. Uživao je u onoj maloj iskri kad mu je odbrusila da joj nije do šale. A kad se suočila s doktorom, u njoj je bilo nečega što je govorilo da se može sasvim dobro nositi sa svime što joj se nađe na putu. Ali najbolji dio bila su ta usta, ta mala ružičasta usta u obliku srca. Ili je to možda ipak bila guza.

»Da«, rekao je Jack. »Mogao si popustiti i biti malo ljubazniji prema njoj. Imali bismo nešto lijepo za gledanje ovdje.«

Virgin river_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 27 21.10.2026. 9:18:09